

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΡΩΠΟΥ

ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΜΑΘΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 9^α Μαΐου 2010 ΕΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 110

ΠΑΡΘΕΝΙΑ ΜΑΡΙΑ ΜΑΣ

Στην γιορτή τῆς μητέρας. 2^α Κυριακή του Μαΐου

Τερά Ἀγρυπνία. Απόδοσις ἑορτῆς τοῦ Πάσχα
Τὴν Τρίτη 11η Μαΐου 2010 Ὡρα ἐνάρξεως 9 μ.μ. πέρασ 1 π.μ
(περίπου).

Ἡ ηλεκτρονική μας σελίδα www.agioiapostoloi.gr

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μητέρα! Το πρόσωπο που η θύμησή του γεμίζει το είναι μας, με συγκίνηση και γλυκιά ανατριχίλα. Είναι αυτή που μας ανάστησε μέσα στα σπλάχνα της, αυτή που μας έδωσε ζωή κόβοντάς την από τη δική της, αυτή που έφτιαξε το σώμα μας με την σάρκα της και γέμισε τις φλέβες μας με το αίμα της. Και αφού μας έφερε στον κόσμο, μας έθρεψε με το γάλα της και μας ζέστανε στη θερμή αγκαλιά της. Με άδολη στοργή και ανυπόκριτη αγάπη, με αμέτρητους κόπους και θυσίες, η μητέρα φροντίζει για τα παιδιά της. Τους παραστέκει σαν φύλακας άγγελος παντού και πάντα, Σ' όλη της τη ζωή πασχίζει για το καλό και την προκοπή τους. Μοιράζεται μαζί τους λύπες και χαρές, τα λατρεύει κι η καρδιά της μαντεύει και τους πιο κρυφούς πόθους και λαχτάρους τους. Η μάνα είναι εκείνη που γίνεται ο πρώτος και καλύτερος δάσκαλος, αληθινός παιδαγωγός στα παιδιά της. Χωρίς να της το μάθει κανείς, την τέχνη που μαλακώνει την καρδιά και πειθεί το νου. Με την καλοσύνη και την αγάπη της, τα καθοδηγεί στη ζωή, τα παρηγορεί στις αποτυχίες τους και είναι πάντα έτοιμη να τους δώσει τη συμβουλή της. Αυτή με τη ζωή της βάζει τα γερά θεμέλια, που πάνω τους ύστερα κτίζεται το οικοδόμημα της ηθικής τους προσωπικότητας. Στη μητέρα μας όλοι χρωστάμε, όχι μόνο το φυσικό, μα και το ηθικό και πνευματικό μας « Είναι ». Γιατί είναι ανεξάλειπτα τα ίχνη της επίδρασης κάθε μάνας στην ψυχή των παιδιών της. Όλες οι μεγάλες προσωπικότητες της ανθρωπότητας αναγνώρισαν και διαδάλησαν, ότι τη μεγαλοσύνη τους τη χρωστάνε πρώτα απ' όλα στη μητέρα τους. Όμως και κάθε απλός άνθρωπος αναγνωρίζει την επίδραση της μητέρα του και νοιώθει ανακούφιση στο κάθε του πόνο, προφέροντας τις λέξεις « μάνα μου » Έχει τη φυσιολογική αίσθηση και πιστεύει ότι η μάνα τον συντροφεύει παντού, έτοιμη να μοιραστεί μαζί του τους πόνους και τους καημούς του, αλλά και να παλέψει στο πλάι του σε κάθε δύσκολη στιγμή της ζωής του. Κι' αυτό γίνεται κι' όταν η μητέρα βρίσκεται μακριά του, κι' όταν ακόμα είναι πεθαμένη. Κι' είναι αλήθεια, η μάνα μας συντροφεύει σ' όλη μας τη ζωή. Γι' αυτό πολλοί είναι οι ποιητές και οι λογοτέχνες, που έγραψαν υπέροχα ποιήματα, διηγήματα κι' αλλά λογοτεχνήματα, ψάλλοντας το μεγάλο ρόλο και την υψηλή αποστολή της μητέρας στη ζωή. Ανυπέμβλητη απ' αυτή την άποψη είναι και η λαϊκή μας μούσα. Με υπέροχους και συγκινητικούς στίχους τραγούδησε ο λαός μας στα δημοτικά του τραγούδια τη μεγάλη λατρεία, το σεβασμό και την αφοσίωσή του στη μάνα. Οι μουσουργοί στα « νανουρίσματα » και σε πολλές άλλες συνθέσεις τους με γλυκύτατες μελωδίες μας έδωσαν το πλούσιο ξεχειλίσιμα της αγάπης και της στοργής της μητέρας. Μα και άλλοι άξιοι της τέχνης τους δημιουργοί, οι μεγάλοι γλύπτες και ζωγράφοι, απεικόνισαν την ιερή μορφή της μάνας σε πολλά και υπέροχα καλλιτεχνήματα. Κι ανάμεσα τους άπειρα είναι εκείνα, που θεοποιούν τη μάνα στο πρόσωπο της Παναγίας. Αυτή η θεοποίηση της μητρότητας την αισθάνθηκε από πολύ παλιά ο άνθρωπος. Από την αρχαιότητα ήδη είχαν θεοποιηθεί ορισμένες φυσικές δυνάμεις που σχετιζόνταν με την γονιμότητα, όπως η Γή (Γή-Μητέρα), η Δήμητρα και η Κυβέλη, που ήταν Θεές-μητέρες των προγόνων μας. Δεν είναι λοιπόν περιεργό, αλλά δίκαιο και σωστό και αξίζει ν' αφιερώνεται κάθε χρόνο μια μέρα στην ΜΗΤΕΡΑ. Μια μέρα δική της σαν φόρος τιμής για όλες εκείνες τις πολύτιμες και ανεκτίμητες υπηρεσίες και φροντίδες της. Κι' είναι πραγματικά συγκινητικό να βλέπει κανείς κάθε χρόνο τη δεύτερη Κυριακή του Μάη να πλημμυρίζουν οι δρόμοι από μικρά παιδιά μα και μεγάλους με λουλουδία στα χέρια, μικρή προσφορά και δείγμα αγάπης στη ΜΗΤΕΡΑ.

Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

του Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου

Η εορτή της Αναλήψεως, σαράντα ημέρες μετά την Ανάσταση, σηματοδοτεί το τέλος της επίγειας παρουσίας του Κυρίου μας και την άνοδό Του στους ουρανούς, πλησίον του Θεού και Πατρός. Ο Χριστός όμως δεν επιστρέφει από εκεί που ξεκίνησε πριν την Σάρκωσή Του, ως Θεός μόνο. Πλέον, ανεβάζει στους ουρανούς την ανθρώπινη φύση και ξαναδίδει στον άνθρωπο αυτό που του έλειπε: την δυνατότητα συνεχούς κοινωνίας με το Θεό, τη δυνατότητα υπερβάσεως της αμαρτίας και του θανάτου, τη δυνατότητα της σωτηρίας, της θεώσεως και της λυτρώσεως. Και αυτή η σωτηρία δεν υπάρχει πλέον ως προσδοκία ή ως επιθυμία, αλλά ως βεβαιότητα.

Τούτο αποτυπώνεται στις τελευταίες φράσεις του Απολυτικίου που ψάλλουμε στην εορτή: *«βεβαιωθέντων αυτών – των μαθητών- δια της ευλογίας, ότι συ ει ο Υιός του Θεού, ο Λυτρωτής του κόσμου»*. Επί σαράντα ημέρες ο Αναστημένος Κύριος εμφανίζεται στους μαθητές Του. Συνομιλεί μ' αυτούς. Συντρώγει. Επιλύει τις τελευταίες απορίες τους. Ποιεί σημεία. Τους φανερώνει την αγάπη Του. Τους καλεί να αναμένουν τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Τους υπόσχεται ότι δεν θα τους αφήσει ορφανούς. Τους δίδει πλέον την βεβαιότητα ότι όχι μόνο επάτησε τον θάνατο, αλλά και ότι προετοιμάζει για τον καθένα την κοινή Βασιλεία. Ότι όχι μόνο θα αναστηθούμε, αλλά και θα ζήσουμε σε κοινωνία με το Θεό. Γιατί το νόημα της υπάρξεώς μας δεν είναι απλώς το να ζήσουμε αιώνια. Αλλά το να ζήσουμε αιώνια με το Θεό και μαζί Του, μέσα στην Εκκλησία. Και αυτό επιτυγχάνεται από αυτήν εδώ τη ζωή και όχι όταν πεθάνουμε.

Ο Κύριός μας επισφραγίζει την Ανάσταση, την διδασκαλία Του, τις υποσχέσεις Του με την Ανάληψή Του. Συνοδευόμενος από τους Αγγέλους, εν νεφέλη φωτεινή, ανεβαίνει εις ουρανούς. Δείχνει στους μαθητές Του, αλλά και σε κάθε χριστιανό ότι τα πάντα γι' Αυτόν είναι δυνατά. Το επίγειο έργο Του ετελείωσε. Το αφήνει τώρα παρακαταθήκη στους μαθητές, αλλά και σε όλους εμάς που πιστεύουμε σ' Αυτόν. Και Εκείνος μας περιμένει, έχοντας δώσει στον καθένα την δυνατότητα να νικήσει την φύση του, να ανεβούμε πνευματικά εις ύψος νοητόν, σε κοινωνία και σχέση μαζί Του, να αφήσουμε την όποια προσκόλληση στην καθημερινότητα της ζωή μας και να ζητήσουμε και την δική μας ανάληψη πλησίον Του. Όχι αποκόπτοντας τον εαυτό μας από τη ζωή μας, αλλά δίδοντάς της άλλο νόημα.

Αυτό το διαφορετικό νόημα είναι βεβαιότητα για την Εκκλησία μας. Δεν είναι υπόθεση, ούτε ιδέα. Δεν είναι απλή πίστη, ούτε θρησκευτική εκδήλωση. Είμαστε βέβαιοι ότι ο Κύριός μας αναστήθηκε και ανελήφθη εις ουρανούς. Είμαστε βέβαιοι ότι αυτός είναι ο Υιός του Θεού και ο Λυτρωτής του κόσμου. Είμαστε βέβαιοι ότι η ανθρώπινη φύση μας απέκτησε άλλες δυνατότητες. Ότι μπορούμε να είμαστε μαζί με το Θεό. Και αντλούμε αυτή τη βεβαιότητα μέσα από τρεις δρόμους.

Ο πρώτος είναι η ίδια η διδασκαλία της Εκκλησίας μας, όπως αυτή αποτυπώνεται στην Καινή Διαθήκη, αλλά και καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων. Οι

Απόστολοι υπήρξαν αυτόπτες μάρτυρες της Αναλήψεως του Κυρίου. Τον ψηλάφησαν μετά την Ανάστασή Του. Τον άκουσαν να τους ομιλεί. Τον είδαν να πορεύεται μαζί Τους. Και είχαν την ευλογία να τον δούνε τη στιγμή που έφευγε από κοντά τους εν δόξη. Όχι απλά και ταπεινά όπως ήρθε. Αλλά μέσα στο Φως και την μεγαλοπρέπεια που αρμόζει στο Θεό. Και αυτή η μαρτυρία της Αναλήψεως διαπότισε τη ζωή της Εκκλησίας ανά τους αιώνες. Η βεβαιότητα μεταδόθηκε από γενεά σε γενεά. Και συνδυάσθηκε με την προσδοκία της οριστικής επανόδου εν τη Αναστάσει των νεκρών και εν τη ζωή του μέλλοντος αιώνας.

Ο δεύτερος δρόμος είναι η παρουσία των Αγίων μας. Οι Άγιοι, καθόλη την διάρκεια της Ιστορίας, αποδεικνύουν τις νέες δυνατότητες της ανθρωπίνης φύσεως, όταν κοινωνεί με τον Θεό. Ο Άγιος μπορεί και υπερβαίνει τα πάθη του, παραιτείται από τα δικαιώματά του, ακόμη και από την ίδια του τη ζωή, πρόθυμος να υποστεί τα φρικτότερα μαρτύρια, αγαπά και τους εχθρούς του, ειρηνεύει εν τη καρδιά του, χαιρέται κάθε στιγμή της υπάρξεώς του, θαυματοουργεί χάρις στην κοινωνία με το Θεό, γίνεται Φως και δόξα για όλο τον κόσμο. Είναι άνθρωπος. Είναι όμως ταυτοχρόνως και κοινωνός της θείας φύσεως. Και επειδή ουδέποτε οι άγιοι θα εκλείψουν, η βεβαιότητα της Αναλήψεως θα δίδει δύναμη στον καθέναν μας να ακολουθεί αυτόν τον δρόμο.

Ο τρίτος δρόμος είναι η ευλογία που μας δίδεται στη ζωή της Εκκλησίας μας. Όχι μόνο η ανθρώπινη φύση, αλλά και κάθε τι το υλικό μέσα στην Εκκλησία μας, αγιάζεται και ανεβαίνει προσφερόμενο στο Θεό. Το ψωμί και το κρασί, το κερύ και το λιβάδι, τα χρώματα των εικόνων, το νερό και το λάδι, οι καρποί και τα γεννήματα της γης, ευλογούνται μέσα στα μυστήρια και τις ακολουθίες και μας υπενθυμίζουν ότι είναι δικά Του, ότι χωρίς Αυτόν δεν μπορούμε να επιτύχουμε πραγματικά τίποτα, γιατί μόνο η σχέση μας μαζί Του δίδει νόημα στη ζωή μας. Η ύλη δεν θα παύσει να είναι ύλη. Ακόμη όμως και αυτή θυμίζει τις δυνατότητες της φύσεώς μας να είναι πλησίον του Θεού.

Ο κόσμος μας εξακολουθεί να πορεύεται με άλλες βεβαιότητες. Έχει εμπιστοσύνη στην εξουσία, την τεχνολογία, το χρήμα, την γνώση, την αναζήτηση της ηδονής. Ενίοτε περιφρονεί τις βεβαιότητες της πίστεώς μας, θεωρώντας τις ξεπερασμένες για την εποχή μας. Διαπιστώνουμε όμως ότι οι ανθρώπινες βεβαιότητες κρατούν μέχρι του τάφου. Μηροστά στον πόνο, την αρρώστια και τον θάνατο, κάθε βεβαιότητα συντρίβεται και φανερώνεται γυμνή, καθότι κρατά την ανθρώπινη φύση καθηλωμένη στα πεπερασμένα όρια της φθαρτότητας.

Η βεβαιότητα της πίστεως ανεβάζει τον άνθρωπο εις ουρανοίς. Δίδει δόξα, τιμή και ελπίδα στον πιστό. Προσφέρει γνήσια χαρά, που αγιάζει τη ζωή μας. Και δια της σχέσεως με τον Αναληφθέντα Κύριό μας εν τη Εκκλησία, επαναφέρει το «αρχαίον κάλλος» στην φύση μας. Δεν είμαστε μόνοι μας. Δεν καταλήγει η ζωή μας στον θάνατο. Μπορούμε να νικήσουμε την ματαιότητα και την φθαρτότητα. Ο ίδιος ο Κύριός μας, δια της Αναλήψεώς Του, μας δίδει αυτή την βεβαιότητα. Και η ευλογία βιώνεται κάθε φορά που η Εκκλησία μας τελεί τα μυστήρια της, εορτάζει τους Αγίους της, υπενθυμίζει τον λόγο του Κυρίου στο Ευαγγέλιο. Αυτή την βεβαιότητα ουδείς την εγκρέμισε στους αιώνες. Και κάθε φορά που ο καθένας μας τη ζει, ανέρχεται πλησίον του Θεού. Δια του Αναληφθέντος Κυρίου μας.